

Градски стадион као гробље. Мук, невјерица, туга, сузе... Борац је поново испао из Прве фудбалске лиге Југославије. Ни ватромет голова, ни побједа (6:4) против сарајевског Жељезничара нису помогли Бањолучанима да, у минут до дванаест, изборе опстанак у друштву најбољих југо-прволигаша.

Фудбалски мешетари поново су били јачи, много раније све су предвидјели и режирани, они су одлучили, а не оно што су играчи показали на зеленом терену, ко ће од идуће сезоне играти у друголигашким водама.

Око 10.000 гледалаца дошло је да помогне Борцу у мечу одлуке, у најважнијем сусрету у посљедњих неколико година. Многи који су се смјестили на трибинама више су преко радио пријемника слушали шта се дешава на утакмицама у Загребу и Бору, него што су били "укључени" у дуел на Градском стадиону. Од исхода тих мечева зависила је и судбина бањолучког прволигаша. Али нико није ни слутио да је у тим утакмицама све било завршено и прије него што су почеле.

Ни када је Шербо у првом минуту погодио мрежу Борца није било страха, убрзо је све дошло на своје мјесто. Разиграо се Фазлић, а када је он расположен, онда се зна, бодови сигурно остају на Градском стадиону. Већ послвије првих 45 минута Борац је имао убједљиво вођство (5:2), већ тада се знало коме ће бодови припасти у овом сусрету.

Колико су се Бањолучани радовали сваком поготку својих љубимаца, још више су се радовали, чини се, када је спикер саопштио да Динамо води на "Максимиру" против Вардара са 1:0. Недуго затим поново се огласио, али и растужио Бањолучане. У Загребу су гости изједначили на 1:1.

Протицали су минути утакмице у Бањој Луци, све мисли навијача биле су у Загребу. А онда је стадион експлодирао. Није Борац постигао гол, него загребачки "модри". Чак су и домаћи фудбалери долазили крај ограда игралишта, док је утакмица већ увелико трајала, и распитивали се код навијача како се крећу резултати у Загребу и Бору. Сви су вјеровали да ће опроштајна бањолучка фудбалска драма ипак бити са срећним крајем. Али...

Утакмица Борац – Жељезничар већ је била завршена (побједом домаћина од 6:4), а фудбалери и навијачи су уз радио-пријемнике слушали шта се догађало на утакмицама у Загребу и Бору. Протицали су минути дуги као вјечност, минути наде и стрепње.

А онда је све било готово. Вардар је у Загребу освојио бод (2:2), Бор је као домаћин славио, а епилог тога је селидба Борца у друголигашко друштво.

